

Arrest

nr. 181 396 van 30 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 april 2016 door de correctionele rechtbank van Dendermonde strafrechtelijk veroordeeld.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 6 april 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer H.(...), A.(...) geboren op (...) en onderdaan van Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 § 3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. V.(...) d.(...) H.(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

-Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, feiten waarvoor hij op 06.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde, tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaar behoudens de voorhechtenis.

Betrokkene zou een vriendin hebben in België. Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins – en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst – en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

(...)”

1.3. Tevens op 6 april 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In vijf onderscheiden middelen voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2, 7, 7, eerste lid, 3°, 74/14, § 3, 1°, en 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de “*schending van de materiële motiveringsplicht (art. 1-3 wet 29 juli 1991 & art. 62 Vreemdelingenwet)*”, van de “*schending van de formele (ondergeschikt) de materiële motiveringsplicht (art. 1-3 wet 29 juli 1991 & art. 62 Vreemdelingenwet)*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens maakt verzoeker in zijn middelen gewag van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker zet zijn middelen als volgt uiteen:

“SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING DE ZORGVULDIGHEIDSVERP LICHTING IUO. SCHENDING VAN ART. 8 EVRM IUO. ART. 2 EN 7 VAN DE VREEMDELINGENWET

6.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met mevr. K.(...) G.(...) (19.01.1982), langdurig ingezetene in Italië, welke tweede verblijf heeft in België. (stuk 3)

Het gezinsleven tussen verzoeker en mevr. G.(...) wordt blijkens de bestreden beslissing niet betwist.

De belangenafweging welke door de Staatssecretaris wordt uitgevoerd in het kader van art. 8 EVRM, steunt in essentie op volgende overwegingen:

"Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in art. 2 van de Wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst -en verblijfsdocumenten. De in art. 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel (...)"

De staatssecretaris gaat er derhalve ten onrechte van uit dat verzoeker niet in bezit zou zijn van de vereiste binnenkomst -en verblijfsdocumenten

Verzoeker is evenwel in bezit van een geldig Albanees biometrisch paspoort met binnenkomststempel op 8 januari 2016. In zijn hoedanigheid van Albanees onderdaan is verzoeker vrijgesteld van de visumverplichting en kan hij 90 dagen verblijven in de Schengenzone op een periode van 180 dagen.

Aangezien verzoeker is binnengekomen op 8 januari 2016 kon hij met zijn paspoort in België verblijven tot 7 april 2016. (stuk 4)

Op de dag van de totstandkoming van de bestreden beslissing was verzoeker derhalve nog in in het bezit van een geldig binnenkomst c.q. verblijfsdocument, nl. zijn geldig Albanees biometrisch paspoort.

Het lijkt dat de Staatssecretaris geen kennis of inzage heeft genomen van/ in de paspoort, aangezien bijv. de bestreden beslissing zelfs geen geboorteplaats vermeldt, hetgeen normaliter steeds wel het geval is, en deze geboorteplaats eenvoudig vermeld wordt op de paspoort.

De bestreden beslissing is derhalve gesteund op een onjuist feitelijk gegeven zodat een schending van de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsverplichting iuo. art. 8 EVRM kan worden aangenomen.

Ook de overweging als zou er enkel een tijdelijke scheiding zijn met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen. kan derhalve niet weerhouden worden, aangezien ten onrechte geen rekening houdt met het gegeven dat verzoeker zich met zijn geldig biometrisch paspoort nog steeds in de periode van 90 dagen (van legaal verblijf) bevindt.

De overweging in de bestreden beslissing dat er enkel een tijdelijke scheiding van zijn partner, mevr. K.(...) G.(...), zou voorliggen is bovendien niet in overeenstemming te brengen met het gegeven dat aan verzoeker een inreisverbod voor een periode van 3 jaar werd betekend.

De belangenafweging is m.a.w. gesteund op een onjuiste feitelijke gegevens, hetgeen constitutief is voor een schending van art. 8 EVRM iuo. de materiële motiveringsplicht.

2.2.1.3. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERICHTING IUO. SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3.1° VREEMDELINGENWET

7.

De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten is gesteund op de overweging dat er een risico op onderduiken zou bestaan in hoofde van verzoeker.

Er is overeenkomstig art. 1,11° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken wanneer een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

In casu steunt de bestreden beslissing het risico op onderduiken op volgende gegevens: verzoeker zou geen officiële verblijfplaats hebben.

Deze motivering van de Staatssecretaris is niet ernstig:

De beslissing werd genomen op het ogenblik dat verzoeker zich in de gevangenis van Dendermonde bevond, (...);

De beslissing werd hem nota bene betekend door de gevangenisdirecteur in de gevangenis;

De Staatssecretaris was derhalve wel degelijk op de hoogte van het verblijfsadres van verzoeker, i.e. de penitentiaire inrichting in Dendermonde.

Op het ogenblik van de totstandkoming én de betekening van de beslissing was verzoeker m.a.w. nog opgesloten zodat hij eenvoudigweg geen ander (feitelijk noch officieel) adres kon hebben anders dan dat van de gevangenis.

Ten onrechte houdt de bestreden beslissing geen rekening met dit pertinent gegeven bij de beoordeling van het risico op onderduiken. De bestreden beslissing is derhalve gesteund op een onvolledige en onzorgvuldige beoordeling van de voorliggende gegevens.

Een schending van de materiële motiveringplicht iuo. het zorgvuldigheidsbeginsel iuo. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve worden aangenomen.

8.

M.b.t. de door de wetgever beoogde concrete invulling van "het risico op ontduiking" kan nota bene nuttig worden verwezen naar het Wetsontwerp van 19 oktober 2011 (DOC 53, 1825/001) dat aanleiding heeft gegeven tot de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarbij het betreffende art. 74/14 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het risico op onderduiken werd ingevoegd.

Meer in het bijzonder kan worden gewezen op de artikelsgewijze bespreking van art. 3:

Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procédure tot verwijdering een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen.

Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

1° uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;

2° indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengen-ruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;

3° indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

4° indien betrokkene ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een inreisverbod behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen;

5° indien betrokkene de verplichtingen, zoals opgelegd door artikel 74/14, § 2 van de wet met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;

6° indien betrokkene een inreisverbod niet heeft nageleefd;

7° indien betrokkene zijn/ haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14, § 1, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;

8° indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

9° indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;

10° indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf. De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 "Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen" uit de 'Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer' aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.

(...)

De wetgever heeft m.a.w. geheel andere hypothesen beoogd (bijv. verblijven op grondgebied na eerder bevel, zich niet aanmelden, het zich hebben onttrokken aan eerdere verwijderingsmaatregel, het niet naleven van inreisverbod, etc.); dit blijkt uit de toelichting bij het Wetsontwerp. Geen van deze hypothesen ligt in casu voor.

2.2.1.4. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET IUO. ART. 1-3 WET 29 TULI1991^ IUO. SCHENDING VAN ART. 7. ALINEA 1.3° VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3.3° VREEMDELINGENWET 9.

Zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de afwezigheid van termijn worden gesteund op de overweging dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en hiervoor wordt verwezen naar een correctionele veroordeling door de rechtbank van Dendermonde dd. 6 april 2016.

Behoudens vergissing bevindt het betreffende vonnis zich evenwel niet in het administratief dossier.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Door zich te baseren op informatie die niet bij het dossier werd gevoegd, is het voor uw Raad onmogelijk om zijn toetsing uit te voeren.

Uw Raad oordeelde nota bene reeds eerder in identieke zin wegens afwezigheid van een PV (waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing) in het administratief dossier, (bijv. arrest dd. 26 november 2013 in de zaak RvV 140 934)

2.2.1.5. SCHENDING VAN DE FORMELE (ONDERGESCHIKT) MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET¹ IUO.SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERICHTING IUO.SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3.3° VREEMDELINGENWET

SCHENDING VAN ART. 7. EERSTE LID. 3° VREEMDELINGENWET

10.

Zoals hoger reeds aangegeven is de bestreden beslissing in essentie gesteund op art. 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten) en op art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet (voor de afwezigheid van termijn).

De Staatssecretaris overweegt hieromtrent op summiere en stereotiepe wijze: "wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. V.(...) D.(...) H.(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: (...)"

De bestreden beslissing bevat m.a.w. enkel de overweging dat verzoeker wordt "geacht de openbare orde te kunnen schaden", terwijl de toepassingsvoorwaarden van art. 7, eerste lid, 3° enerzijds en artikel 74/14 § 3, 3° verschillend zijn:

-Voor de toepassing van art. 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet (waarop het bevel is gesteund) is het voldoende dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden

-Voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet is het vereist dat de "onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid"

Het criterium voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° Vreemdelingenwet is derhalve strikter/ enger dan het criterium vervat in art 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet: voor de toepassing van art. 74/14 § 3, 3° is het vereist dat de onderdaan van het derde land, in casu verzoeker, een gevaar is zowel voor de openbare orde als de nationale veiligheid.

Hoewel de noties "gevaar voor de openbare orde" en "gevaar voor de nationale veiligheid" niet gedefinieerd worden in de Vreemdelingenwet, kan wel eenvoudig worden ingezien dat het twee verschillende noties c.q. twee verschillende en van elkaar te onderscheiden concepten zijn, te meer daar beide noties uitdrukkelijk en afzonderlijk worden vermeld in het betreffende artikel.

Uit de overweging dat iemand wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, kan niet ipso facto worden afgeleid dat deze persoon een gevaar voor de nationale veiligheid is.

11.

De bestreden beslissing overweegt evenwel enkel dat verzoeker kan worden geacht de openbare orde te schaden. doch doet op geen enkele wijze uitspraak nopens het gevaar dat verzoeker zou zijn voor onze nationale veiligheid.

De bestreden beslissing geeft niet aan dat verzoeker een gevaar voor onze nationale veiligheid is, laat staan dat dit gevaar voor onze nationale veiligheid zou worden geadstrueerd.

De voorwaarde van art. 74/14 § 3 van de Vreemdelingenwet, nl. het gevaar voor de openbare veiligheid, vormt niet het voorwerp van enige invulling door de Staatssecretaris, meer, de bestreden beslissing stelt enkel dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doch stelt NIET dat verzoeker ook een gevaar voor de nationale veiligheid is.

Een schending van de formele dan wel (ondergeschikt) van van de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen.

2.2.1.6. SCHENDING VAN DE FORMELE (ONDERGESCHIKT) MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991 & ART. 62 VREEMDELINGENWET IUO. SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSVERICHTING IUO.SCHENDING VAN ART. 74/14 § 3.3° VREEMDELINGENWET

SCHENDING VAN ART. 7. EERSTE LID. 3° VREEMDELINGENWET

12.

Indien uw Raad per impossibile zou oordelen dat de Staatssecretaris kan volstaan met de overweging dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dient vastgesteld dat de motivering in de bestreden beslissing terzake het "gevaar voor de openbare orde" niet afdoende is.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het libelleren van verzoeker als een gevaar voor de openbare orde een zware betichting is en dat deze conclusie derhalve niet lichtzinnig kan worden geformuleerd (!). De enkele verwijzing naar het bestaan van een vonnis vormt geen afdoende motivering om een gevaar voor de openbare te weerhouden in hoofde van verzoeker:

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/ Griekenland); enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering.

(cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van het bestaan van een correctionele veroordeling aan een gevaar voor de openbare orde.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de beoordeling van onderhavig beroep.

Ten exemplatieve titel kan worden verwezen naar de beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag: zowel de feiten welke aanleiding hebben gegeven tot het "terugkeerbesluit" als de rechtsgrond waarop de bestreden beslissing gesteund is, zijn gelijkaardig als deze welke voorliggen in huidige zaak.

Art. 74/14 § 3 Vreemdelingenwet is immers de omzetting van art. 7, vierde lid van de Richtlijnen 2008/115/EG van 16 december 2008 waarover het betreffende vonnis standpunt inneemt.

Verzoeker citeert de relevante overwegingen uit de beslissingen:

2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf onder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen.

Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4.

De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5.

Het bestreden besluit wordt vernietigd."

De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Het louter bestaan van een correctionele veroordeling zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten is op zich geen indicatie voor de verwachting dat verzoeker zich opnieuw aan strafbare feiten schuldig zou maken of een gevaar zouden vormen voor onze openbare orde; behoudens het bestaan van een enige correctionele veroordeling bevat het dossier geen enkele informatie nopens verzoeker, noch nopens diens strafrechtelijk verleden, noch nopens diens persoonlijke, professionele of familiale situatie.

De hogergeciteerde Nederlandse rechtspraak verdient navolging:

Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

De impliciete stellingname dat een eerdere veroordeling een risico op een nieuwe schending van de openbare orde impliceert, houdt in dat elke persoon welke ooit een correctionele veroordeling heeft opgelopen ipso facto (louter omwille van de eerdere veroordeling) als een blijvend gevaar voor de openbare orde kunnen worden beschouwd, en dus als toekomstige recidivist cliënt te worden beschouwd.

Voor zulke redenering bestaat geen redelijke grondslag zodat de motivering van de bestreden beslissing (welke immers zulke redenering inhoudt) als gebrekkig dient te worden beschouwd.

13.

Daarbij komt dat bij de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde ogenschijnlijk geen rekening wordt gehouden met volgende nochtans relevante feitelijke gegevens:

Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel (behoudens het gedeelte van de voorlopige hechtenis), hetgeen aantoonde dat de rechtbank van oordeel is geweest dat verzoeker in vrijheid kon worden gesteld, waaruit kan worden afgeleid dat de rechtbank van oordeel is dat verzoeker geen onmiddellijk gevaar voor de openbare orde betekent;

Verzoeker heeft reeds 2 maanden in voorhechtenis gezeten; deze hechtenis heeft een sterke indruk nagelaten op verzoeker en kan als conditionerend worden beschouwd, hetgeen eveneens een bijzondere invloed heeft op het risico op recidive c.q. het gevaar voor de openbare orde dat verzoeker zou betekenen;

Voormelde elementen hebben zeker een belang bij de beoordeling van het voorgehouden gevaar voor de openbare orde; noch uit de beslissing zelf, noch uit het administratief dossier blijkt evenwel dat hiermee rekening werd gehouden bij de totstandkoming van de beslissing.

Ook om die reden kan een schending van de zorgvuldigheidsverplichting i.u.o. de materiële motiveringsplicht worden aangenomen."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van het paspoort van zijn partner, mevrouw K. G., en een kopie van zijn eigen paspoort.

3.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de vijf aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan is gestoeld op het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14, §3, 1° en 3°, van de vreemdelingenwet:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

(...)"

3.8. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden de volgende feiten weergegeven:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht, feiten waarvoor hij op 06.04.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde, tot een niet definitieve gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaar behoudens de voorhechtenis."

3.9. In zijn eerste middel voert verzoeker aan dat hij wel degelijk over een geldig Albanees biometrisch paspoort beschikt, afgestempeld op 8 januari 2016, waardoor hij vrijgesteld is van de visumplicht en 90 dagen in de Schengenzone kan verblijven binnen een periode van 180 dagen waardoor hij in België zou kunnen verblijven tot 7 april 2016. Verzoeker verwijst hierbij naar de kopie van zijn paspoort als bijlage bij zijn verzoekschrift en meent dat, nu hij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing over geldige verblijfsdocumenten beschikte, *"De staatssecretaris (...) er derhalve ten onrechte van uit [gaat] dat verzoeker niet in bezit zou zijn van de vereiste binnenkomst -en verblijfsdocumenten."* De Raad stelt vast dat verzoeker de overwegingen uit de bestreden beslissing niet goed gelezen heeft aangezien het bevel niet gestoeld is op een gebrek aan de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, doch op het gegeven dat verzoeker *"door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden"*. Als antwoord op de concrete kritiek van verzoeker merkt de Raad trouwens op dat de kopieën van het paspoort, dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4), een binnenkomststempel uit Hongarije prijkt, die dateert van 28 oktober 2015. Deze stempel was op het ogenblik van zijn nieuwe binnenkomst op 8 januari 2016 minder dan 90 dagen oud, waardoor verzoeker in geen geval nog aanspraak kon maken op een nieuw legaal verblijf gedurende een ononderbroken periode van 90 dagen, zoals hij in zijn middel lijkt te willen voorhouden. Daargelaten de vraag wanneer exact de legaliteit van verzoekers kort verblijf op basis van zijn biometrisch paspoort kwam te vervallen, herhaalt de Raad dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gestoeld is op het gebrek aan geldige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de concrete vaststelling dat hij op 6 april 2016 werd veroordeeld wegens *"diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht"*, door de correctionele rechtbank van Dendermonde, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris tot het besluit kwam dat verzoeker de openbare orde kon schaden en op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon afleveren.

3.10. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste

plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven van verzoeker met zijn partner niet wordt betwist: *"Betrokkene zou een vriendin hebben in België. Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins – en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."* Uit hetgeen hierboven in punt 3.9. werd besproken, is gebleken dat het betoog van verzoeker, dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn legale verblijfssituatie, niet kan worden bijgetreden. Bijgevolg kon in de beslissing worden gesteld dat *"(d)e in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten (...) tot doel (hebben) een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven"* en werd een afweging gemaakt waarbij werd overwogen dat *"een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate (verstoot) dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag."* Het belang van de overheid om een controle uit te oefenen op de binnenkomst- en verblijfsdocumenten werd bijgevolg afgewogen tegen het individuele belang van verzoeker en zijn recht op gezinsleven. Waar verzoeker aanvoert dat de tijdelijke scheiding van zijn partner niet in overeenstemming is met het inreisverbod van drie jaar dat aan hem werd betekend, merkt de Raad op dat deze kritiek niet gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, doch tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies). Een middel dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring ervan (RvS 5 juni 2008, nr. 183.800). Dit middelonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

3.12. In zijn tweede middel viseert verzoeker de afwezigheid van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten op grond van het hierboven weergegeven artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing werd genomen toen hij in de penitentiaire instelling van Dendermonde zat en dat deze hem werd betekend door de directeur van de instelling en de gemachtigde van de staatssecretaris *"(...) derhalve wel degelijk op de hoogte [was] van het verblijfsadres van verzoeker, i.e. de penitentiaire inrichting in Dendermonde."* Verzoeker beweert dat hij, vermits hij ten tijde van het bevel om het grondgebied te verlaten nog opgesloten was, geen ander adres kon hebben dan de gevangenis. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij officieel was ingeschreven of aangemeld op dit adres, zoals nochtans vereist door artikel 5 van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus wel degelijk rechtsgeldig vaststellen dat verzoeker geen officiële verblijfplaats had. Voorts poneert verzoeker met betrekking tot de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek dat er in de artikelsgewijze bespreking bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat aanleiding gaf tot de wet van 19 januari 2012, waarbij artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en het begrip 'risico op onderduiken' in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, nergens gewag wordt gemaakt van het feit dat uit het niet hebben van een officiële verblijfplaats een risico op onderduiken zou kunnen worden afgeleid. Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn middel, luidt de definitie van het *"risico op onderduiken"* als volgt: *"Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten."* (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, zittingsperiode 53, 2011-2012, nr. 1852/001, p. 15-16). In de Memorie van Toelichting worden een aantal voorbeelden gegeven waarbij het volgende te lezen staat: *"Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkelen gevallen."* (*Ibid.*, p. 16). Verzoeker kan dus niet voorhouden dat de opsomming die in de parlementaire voorbereiding wordt gegeven limitatief zou zijn. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat hij een vaste verblijfplaats had in België, op zijn verblijf in de gevangenis gedurende zijn voorlopige hechtenis na, ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door aan *"het risico op onderduiken"* een invulling te geven en te oordelen dat er in hoofde van verzoeker, die geen officieel adres in België had, een risico bestond dat hij zich zou onttrekken aan de autoriteiten.

3.13. Verzoeker voert in zijn derde middel aan dat het vonnis van de rechtbank van Dendermonde aangaande zijn correctionele veroordeling, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten alsook de afwezigheid van termijn is gebaseerd, zich niet in het administratief dossier bevindt en het aldus voor de Raad onmogelijk is om zijn wettigheidstoets uit te oefenen. In het dossier bevindt zich evenwel een officiële inlichtingenfiche waarop een aantal gegevens zijn opgenomen, met name de kwalificatie van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, zijn strafmaat, alsook de instelling waar hij werd gedetineerd en het begin en einde van zijn vasthouding. Deze gegevens, die verzoeker op geen enkele manier betwist of weerlegt, kunnen wel degelijk volstaan voor de gemachtigde van de staatssecretaris om zijn beslissing op te baseren en voor de Raad om zijn wettigheidstoets door te voeren. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris geen partij is in de strafprocedure van verzoeker, kan het vonnis van de correctionele rechtbank, waarvan verzoeker als veroordeelde bij uitstek op de hoogte moet zijn, niet zomaar deel uitmaken van het administratief dossier, zoals verzoeker blijkens zijn middel wenselijk lijkt acht.

3.14. In zijn vierde middel, wederom gericht tegen de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker aan dat de feiten waarvan in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt, worden beoordeeld als schending van de openbare orde maar niet als gevaar voor de nationale veiligheid, terwijl artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet volgens verzoeker vereist dat er zowel een gevaar bestaat voor de openbare orde als voor de nationale veiligheid aangezien in dit wetsartikel letterlijk het volgende staat: *"(...) een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid (...)"*. De Raad stelt vast dat verzoekers opmerking over de libellering van de wettekst correct is, maar stelt tevens vast dat verzoeker geen belang heeft bij dit aspect van zijn kritiek. Zoals immers reeds bleek uit de bespreking onder punt 3.12., werd vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker een risico bestond op onderduiken, zoals bedoeld in artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet. Dit motief is op zichzelf afdoende om het gebrek aan termijn bij het bevel om het grondgebied te verlaten op afdoende wijze te schragen, zodat de verwijzing naar het *"gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid"* uit artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet niet langer vereist is.

3.15. Verzoeker verzet zich in zijn vijfde en laatste middel tegen de motivering van de bestreden beslissing dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde. Volgens verzoeker houdt de enkele verwijzing naar een vonnis geen afdoende motivering in om een gevaar voor de openbare orde te kunnen weerhouden, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 19 januari 1999, nr. C-348/96, *Calfa/Griekenland*) waarin het begrip 'openbare orde' wordt geïnterpreteerd. Verzoeker verwijst verder naar rechtspraak van de rechtbank van Den Haag, waarin artikel 7, vierde lid, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) wordt geïnterpreteerd en waarvan artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt.

Met betrekking tot de verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 januari 1999 stipt de Raad aan dat dit arrest betrekking heeft op het recht op vrij verkeer van de burgers van de Unie en geen uitstaans heeft met een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een derdelander, waardoor dit arrest *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd. Wat de uitspraak van de rechtbank van Den Haag betreft, wijst de Raad erop dat Nederlandse rechtspraak geen precedentswaarde heeft voor de Belgische rechtsorde. Bovendien wordt de beslissing om geen termijn te verbinden aan het bevel om het grondgebied te verlaten in onderhavig geval niet (louter) gemotiveerd op grond van openbare orde redenen, zoals bedoeld in de Nederlandse uitspraak, maar ook op het risico op onderduiken, zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet, waardoor deze rechtspraak evenmin dienstig wordt aangevoerd.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 2, 7, 7, eerste lid, 3°, 74/14, § 3, 1°, en 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

De vijf door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover de in opgeworpen schendingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen, die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN